

Chương 8

Vừa ra khỏi cổng trường tôi lại chạm mặt Tư Tịnh. Thật hiếm khi thấy cô ấy mắt cái vẻ thực nữ thường ngày mà lớn tiếng gọi tôi, giọng nói to đến mức giống như tôi bị khiếm thính ấy.

“Hi Quang.”

Tôi đỗ xe lại: “Tư Tịnh.”

Cô thoáng nhìn luận văn trong tay tôi: “Tới nghe nhận xét sửa chữa à?”

“Ừ.”

“Luận văn thế nào?”

“Hông bét.”

“Quay về ký túc đi, mọi người cũng giúp đỡ lẫn nhau được, dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi, chẳng còn mấy ngày mọi người ở cùng nhau.” Cô ấy thấy tôi không trả lời thì nhưng một chút rồi nói: “Cậu còn để bụng chuyện đó à? Chuyện đó khó tránh khỏi hiểu lầm, Dung Dung cũng không có ác ý, cậu đừng mang hận nữa.”

Tôi nghiêng đầu. Thực tình, tôi vẫn không hiểu vì sao cô ấy lại nhiệt tình với chuyện giữa ba người chúng tôi như vậy, ngay từ lúc bắt đầu đã như thế.

Tôi suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Tư Tịnh, cậu thật sự nghĩ Dung Dung không có ác ý với mình ư?”

“Có thể có ác ý gì chứ?” Cô ấy cười nói.

“Có một lần, cậu và Dung Dung ở trong phòng, kỳ thực mình cũng có mặt, chỉ là ở đằng sau tấm rèm che cạnh giường nên các cậu không thấy mình. Mình thấy cậu hỏi Dung Dung, có sợ Trang Tự bị mình cướp đi không?”

Nụ cười của cô ấy cứng lại trên mặt.

“Cậu còn nhớ rõ Dung Dung nói như thế nào không? Cậu không cảm thấy là Dung Dung mượn đá thử vàng ư? Gia đình có tiền có thế, diện mạo xinh đẹp, nếu như Trang Tự từ bỏ cái thang leo quyền quý này, có lẽ mình cũng sẽ tin tưởng anh ấy sau này sẽ không thay lòng đổi dạ.”

Tôi học giọng điệu của Dung Dung thuật lại câu nói kia. Thấy Tư Tịnh có chút xấu hổ, tôi cười nói: “Sau hôm đó, mình đã về Vô Tích.”

Tư Tịnh không nói được một lời nào, nhìn tôi lên xe, cũng không ngăn tôi nữa.

Tôi nghĩ qua lần nói chuyện này, Tư Tịnh có lẽ sẽ không nhiệt tình làm người giảng hòa nữa. Quả nhiên, mấy ngày liền sau đó, di động của tôi được yên phận hơn rất nhiều.

Kỳ thực tôi cũng chẳng có tâm trí đâu mà nghĩ tới mấy chuyện đó nữa. Dựa vào nhận xét của thầy giáo, tôi cố gắng hoàn thành luận văn cẩn thận. Đau đầu vô cùng, không biết bắt tay viết từ đâu. Chỉ trách bản thân lúc trước lại đi chọn đề tài xa lạ này, bây giờ hồi hận cũng muộn.

Tôi chờ dẫn chóng cảm nhìn màn hình vi tính, di động bỗng nhiên đổ chuông, là một dãy số giống như đã từng quen biết.

Tôi do dự một chút, quyết định nghe máy.

“Nhiếp Hi Quang?”

Tôi sững sốt.

“Tôi là Trang Tự.”

Tôi biết là anh. Tôi yên lặng suy nghĩ, nhưng chỉ bình thản nói: “À, là cậu à.” Sau đó không nói gì thêm.

Bên kia dừng một chút, hình như cũng mất tự nhiên như tôi: “Cậu mở hòm mail ra kiểm tra đi, tôi vừa gửi cho cậu một email.”

Thư xin lỗi? Thư khen ngợi? Không phải thư tình chứ?

Trước khi mở hòm mail, trong đầu tôi hiện lên vô vàn suy đoán, nhưng lại không nghĩ tới, trong thư chính là luận văn.

Tôi mở văn bản word vừa down về, mấy chữ tiêu đề thật to được tô đậm chính là căn nguyên khiến tôi đau đầu mấy ngày nay: “Phân tích thể lực độc quyền lũng loạn nền kinh tế mạng.”

Điện thoại còn chưa tắt, Trang Tự nói: “Luận văn đây là tôi viết lại, không giống với luận văn của tôi, cậu có thể trực tiếp dùng, sẽ không có vấn đề gì.”

Tôi hoàn toàn không biết nói gì nữa.

Tức giận và mừng rỡ hình như cũng không hợp lý lắm, mà tim mỗi lúc đập một nhanh khiến tôi càng khó chịu.

Anh ấy đợi không thấy tôi nói gì, liền qua loa một câu: “Vậy đi, tôi tắt máy, có chuyện gì cứ tìm tôi.”

Sau đó anh ấy tắt máy.

Tôi ngây ngốc một hồi mới nhớ ra phải xem luận văn. Trang Tự không hổ là sinh viên đệ nhất khoa Quốc Kim, luận văn rõ ràng rành mạch, luận cứ chặt chẽ, hoàn toàn không như luận văn tôi làm, vì muốn đủ lượng từ mà tôi viết đông viết tây, chẳng có tí logic nào.

Thế nhưng... Vì sao anh ấy phải viết cho tôi?

Trang Tự là người có chút cao ngạo. Nghe người ta nói năm ngoái có một đàn anh năm bốn thuê anh ấy viết giúp luận văn với giá năm nghìn, nhưng anh ấy không hề do dự mà cự tuyệt. Dung Dung cũng vẫn nói anh ấy lúc nào cũng cao ngạo không hề thay đổi. Nhưng hiện giờ anh ấy đã phá vỡ nguyên tắc mà giúp tôi viết luận văn, thậm chí còn nói tôi có thể trực tiếp sử dụng.

Tôi ghé vào màn hình máy vi tính, thì thào tự nói: “Lẽ nào, người vừa gọi điện thoại cho mình là người ngoài hành tinh...”

Được rồi, tôi thừa nhận! Kinh ngạc qua đi, xấu hổ qua đi, thì trong tim tôi lúc này lại đang trào lên một chút dư vị ngọt ngào. Dường như quan hệ giữa tôi và người ấy được kéo gần lại một chút, cùng nhau chung một cái bí mật mờ ám này.

Tôi rê chuột kéo xuống xem qua luận văn một lần. Vừa xem vừa nghĩ lộn xộn, đây là thay cho lời xin lỗi của anh ấy ư? Hay là...

Dưới ánh đèn điện bỗng dưng một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Ngón tay đặt trên con chuột khựng lại, khoảnh khắc ấy dường như mọi huyết đạo trên người đông cứng. Niềm vui nhỏ bé vừa xuất hiện đột ngột bị tiêu hủy sạch sẽ.

Hay là... anh ấy đang thay Dung Dung xin lỗi?

Tôi nhìn chăm chăm luận văn, càng nghĩ càng thấy có khả năng. Sau khi hiểu lầm được giải quyết, Tiểu Phụng gọi điện mấy lần xin lỗi tôi, Tư Tịnh và A Phân cũng gọi điện nói chuyện với tôi. Chỉ có một mình người trực tiếp công kích tôi là Dung Dung lại chưa hề mở miệng một câu.

Hơn nữa, Trang Tự chẳng phải trước đây rất ghét tôi sao, tự nhiên lại viết giúp tôi luận văn.

Cho nên, chỉ có lý do này mới có thể giải thích hợp lý.

Tôi mờ mịt đóng hộp thư. Cũng may rung động lúc này không ai biết, tôi sẽ không bị ai chê cười.

Nằm thất thần trên giường một lúc, tôi cảm di động, suy nghĩ mấy lời thoại, rồi gọi tới số điện thoại vừa này, định lịch sự từ chối luận văn của anh ấy.

Người tiếp điện thoại là bạn cùng phòng với Trang Tụ: “Bạn tìm Trang Tụ à, chờ một chút.”

Một lúc sau, người kia quay lại nói: “Bạn có việc gấp không? Nếu không thì tôi gọi lại đi, Trang Tụ đang ngủ, gọi hai lần không tỉnh.”

“Đang ngủ ư?” Giờ này là giờ cơm chiều mà.

“Đúng vậy.” Người kia trả lời: “Cậu ta mấy hôm nay không biết chuẩn bị tài liệu gì mà thức mấy đêm liền. À, hình như cậu ta tỉnh rồi, đợi chút.”

Thức mấy đêm liền? Tôi run người, vì luận văn này ư?

Từ lần trước gặp nhau ở phòng thầy hướng dẫn tới giờ cũng chỉ vài ngày, khoảng thời gian ngắn như vậy dùng để viết một bài luận văn cùng đề tài sao cho khác với bài của mình, cho dù là Trang Tụ, có lẽ cũng không dễ dàng.

Chẳng hiểu vì sao bỗng nhiên tôi lại cảm thấy nhẹ lòng, thậm chí, cho dù không phải anh ấy trực tiếp làm vì tôi, cũng coi như gián tiếp đi. Nhưng càng nghĩ càng thấy đố kỵ, anh ấy có thể vì Dung Dung mà làm ra nông nổi ấy. Mấy cái suy nghĩ hỗn độn này khiến ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy buồn bực. Tôi bắt đầu hối hận vì đã gọi cuộc điện thoại này.

Nhưng không kịp cúp máy nữa rồi, Trang Tụ đã tới nhận điện.

“A lô.” Giọng nói mang theo cơn buồn ngủ.

“A... mình...” Tôi mang tâm trạng ách ách của người đi quấy rầy người khác, bao nhiêu lời thoại chuẩn bị thoả đáng kia bỗng dung bay đi đâu hết: “Mình... ừm...”

Bên kia yên tĩnh một hồi, hỏi: “Nhiếp Hi Quang?”

“Ừm, là mình...”

“Luận văn có vấn đề gì à?”

“Không, không có.”

Sau đó lại im lặng.

“Nếu có vấn đề cứ hỏi tôi.”

“Ừ, được rồi, tạm biệt.” Lần này không đợi anh ấy đáp lại, tôi lập tức tắt điện thoại.

Tôi nghĩ, Trang Tụ có lẽ đang cảm thấy khó hiểu, hoàn toàn không rõ tôi gọi điện tới làm gì mà nói mấy lời vô ích vừa rồi.

Cuối cùng, tôi cũng không dùng tới luận văn của anh ấy.

Thế nhưng, giống như bị cao thủ võ lâm đánh thông, đầu óc tôi đột nhiên trở nên sáng ra, chất xám như xối lên đầu, nghĩ ra rất nhiều ý tưởng. Sau đó, dựa vào bản lĩnh xưa kia, thức mấy đêm tìm tài liệu tự viết một bài luận văn mới.

Có lúc, giữa bề bộn công việc tôi đột nhiên dừng lại nhớ tới những lời anh ấy nói – “có vấn đề gì cứ tìm tôi”. Anh ấy nói hai lần, có lẽ không phải chỉ là lời khách sáo đâu. Nếu như tôi thật sự tìm anh ấy, chắc anh ấy cũng sẽ kiên trì giải thích. Giống như trước đây khi anh ấy còn gia sư cho em họ tôi, vậy thì chẳng phải mục đích chọn cùng đề tài với anh ấy của tôi đã đạt được rồi ư.

Có điều hiện giờ cho dù da mặt tôi có dày tới cỡ nào cũng không thể làm như vậy được nữa.

Anh ấy đã biểu hiện rõ ràng như vậy rồi, trái tim anh ấy đã thuộc quyền sở hữu của người khác.

Luận văn lần này nộp đi, thầy giáo rõ ràng đã hài lòng hơn nhiều, chỉ ra mấy chỗ cần sửa chữa, luận văn của tôi trên cơ bản đã khá ổn.

Bản thảo thứ ba đem nộp thì cũng sắp tới thời gian bảo vệ.

Đã là cuối tháng năm rồi.

Còn có nửa tháng nữa thôi, tôi sẽ chính thức tốt nghiệp.